

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Lenky Krupíčkové, a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobkyně: **V. H.**, zastoupená Mgr. Lukášem Hojdnem, LL.B., advokátem se sídlem Francouzská 299/98, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého nám. 375/4, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2025, č. j. 18 A 68/2025-12,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje**.
- II. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala dne 5. 9. 2025 kasační stížnost proti v záhlaví uvedenému usnesení, kterým Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) odmítl její žalobu proti nečinnosti žalovaného pro opožděnost.

[2] Podáním ze dne 22. 9. 2025 vzala stěžovatelka svou kasační stížnost v celém rozsahu zpět. Uvedla, že kasační stížnost je již neopodstatněná, neboť žalovaný po podání kasační stížnosti vydal požadované rozhodnutí. S ohledem na to navrhla, aby Nejvyšší správní soud zastavil řízení o kasační stížnosti a stěžovatelce přiznal náhradu nákladů řízení za dva úkony právní služby [(i) příprava a převzetí zastoupení a (ii) podání návrhu].

[3] Podle § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) může stěžovatel vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li návrhovaatel svůj návrh zpět.

[4] Řízení o kasační stížnosti je plně ovládáno zásadou dispoziční. Stěžovatelka zpětvzetím kasační stížnosti projevila svou vůli, aby soud v řízení nepokračoval, a protože její projev vůle nevzbuzuje pochybnosti, Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti zastavil dle § 47 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s (výrok I.)

[5] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval požadavkem stěžovatelky na přiznání náhrady nákladů řízení.

[6] Podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. obecně platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže bylo řízení zastaveno. Výjimku z tohoto obecného pravidla stanoví věta druhá, podle které: *Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.* Soud v tomto případě hodnotí chování odpůrce ve vztahu k obsahu aktu, jež je návrhem napadán. Tedy, zda lze chování odpůrce skutečně považovat za důvod pro zpětvzetí návrhu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 3 Ads 58/2008-54). Bude se jednat například o situaci, kdy správní orgán po podání žaloby na ochranu proti nečinnosti vydá požadované rozhodnutí (Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: *Soudní řád správní – online komentář*. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016). Ve vztahu k posuzované věci je vhodné připomenout i výjimku uvedenou v odst. 6, podle níž *soud může uložit účastníkovi, svědkovi, znalci, tlumočnickovi nebo osobě, která měla při dokazování nějakou povinnost, aby státu nebo druhému účastníkovi nahradila náklady, které vznikly jejím zaviněním.*

[7] V posuzované věci žalovaný vydal požadované správní rozhodnutí po podání kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se proto v souladu s výše uvedenými východisky zabýval tím, zdali lze skutečně tuto skutečnost považovat za důvod pro zpětvzetí návrhu. Dospěl k závěru, že nikoliv.

[8] Z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatelka doručila dne 14. 8. 2025 městskému soudu žalobu na ochranu před nečinností žalovaného, kterou spatřovala v tom, že žalovaný doposud nerozhodl o její žádosti ze dne 23. 6. 2023 podle zákona č. 297/2021 Sb., poskytnutí jednorázové peněžitě částky osobám sterilizovaným v rozporu s právem. Uvedla, že žádost žalovanému došla dne 28. 6. 2023, a ten proto měl vydat rozhodnutí v souladu s citovaným zákonem ve lhůtě 60 dní, což neučinil. I při aplikaci § 7 odst. 2 citovaného zákona by došlo k prodloužení této lhůty nanejvýš o 15 dní. Nejzazší lhůta (60 + 15 dní) k vydání rozhodnutí proto podle ní uběhla dne 11. 9. 2023.

[9] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, městský soud tuto žalobu odmítl pro opožděnost. Konstatoval, že nemá důvod zpochybňovat úvahu stěžovatelky o konci lhůty, během níž měl žalovaný vydat rozhodnutí o její žádosti. Doplnil pouze, že v úvahu připadalo prodloužení lhůty o dalších 30 dnů ve smyslu § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu. Lhůta by tak uplynula nejpozději dne 11. 10. 2023. Poukázal však na to, že stěžovatelka měla podat žalobu ve lhůtě jednoho roku ode dne uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí, tj. nejpozději do 11. 10. 2024. To se nestalo. Žalobu totiž podala až dne 14. 8. 2025, tudíž opožděně.

[10] Lze konstatovat, že stěžovatelka zdánlivě naplnila podmínky uvedené v § 60 odst. 3 větě druhé s. ř. s., neboť podle svých slov vzala kasační stížnost zpět v návaznosti na to, že žalovaný vydal rozhodnutí o její žádosti, tedy pro pozdější chování žalovaného. Samotná časová návaznost mezi zpětvzetím žaloby a postupem žalovaného však automaticky nezakládá nárok na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Soud musí vždy posoudit

pokračování

okolnosti konkrétní věci jako celek. V projednávané věci je přitom podstatné, že při odmítnutí žaloby přichází pojmově v úvahu pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Asz 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS). Předmětem kasačního řízení tak mohlo být toliko posouzení správnosti závěru městského soudu o opožděnosti podání žaloby. Nejvyšší správní soud by se nezabýval ničím jiným než včasností žaloby jakožto jedné z podmínek pro to, aby bylo řízení před městským soudem vůbec vedeno. Protože kasační stížnost nesměřovala proti meritornímu rozhodnutí městského soudu, nemohl by se Nejvyšší správní soud zabývat věcí samou, tj. nemohl by provést jakékoliv hodnocení postupu (resp. tvrzené nečinnosti) žalovaného ve správním řízení, tedy ani jej eventuálně zavázat k vydání rozhodnutí, kterého se stěžovatelka domáhala svou žalobou. Vydání rozhodnutí žalovaným v průběhu kasačního řízení proto objektivně nijak nesouviselo s předmětem tohoto kasačního řízení. Skutečnost, že stěžovatelka nesplnila jednu z podmínek pro vedení řízení před městským soudem, pak nelze přenášet na žalovaného prostřednictvím uložení povinnosti k úhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

[11] Z těchto důvodů neshledal Nejvyšší správní soud naplnění podmínek pro to, aby stěžovatelce přiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s.

[12] Pro úplnost lze dodat, že ze stejných důvodů nebylo možné přiznat stěžovatelce náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 6 s. ř. s. Ten totiž podmiňuje uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení účastníkovi řízení tím, že dané náklady vznikly zaviněním „protistrany“ (zde žalovaného). Jak ovšem bylo vysvětleno výše, náklady stěžovatelky v nyní posuzované věci vznikly proto, že se bránila proti závěru městského soudu o nesplnění jedné z podmínek řízení (včasnost žaloby). Na tuto okolnost neměl žalovaný žádný vliv. Nelze tak pojmově uvažovat o jeho zavinění ve smyslu § 60 odst. 6 s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud proto neshledal splnění zákonných podmínek pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení stěžovatelce (výrok II.).

[14] Již jen *obiter dictum* pak Nejvyšší správní soud dodává, že advokát Mgr. Lukáš Hojdn, LL.B. zastupoval stěžovatelku již v řízení před městským soudem. Byl tedy v době zahájení řízení před Nejvyšším správním soudem již s věcí dostatečně seznámen, pročez by mu v kasačním řízení v souladu s ustálenou praxí ani nemohla být přiznána odměna za právní úkon spočívající v přípravě a převzetí zastoupení (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011, č. j. 8 Afs 12/2011-183, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46, ze dne 20. 10. 2016, č. j. 3 As 205/2015-29).

[15] Ve vztahu k žalovanému se Nejvyšší správní soud řídil obecným pravidlem podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle něhož v případě zastavení řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2025

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu